

michael kenna

el paisatge del sentiment

FUNDACIÓ TONI CATANY
www.fundaciontonicatany.cat

president
Miquel Bezares

vicepresident
Alain D'Hooghe

director
Antoni Garau

secretari
Lluís Segura

tresorer
Sebastià Rubí

vocals
Maria del Mar Bonet
Joana Font

21.04.2017 // 13.08.2017

Horari:

dilluns a divendres de 9:00 a 15:00
divendres i dissabtes horabaixa de 17:00 a 20:00

amb el patrocini de:

Ajuntament
de **Lluçmajor**

Una tanca dins la neu d'Hokkaido

Hi ha una fotografia, en aquesta nova exposició que la Fundació Toni Catany presenta a Lluçmajor amb el patrocini de l'Ajuntament de la vila, que ens mostra els pals d'una tanca que, al pendent d'una muntanya de l'illa japonesa d'Hokkaido, la neu ha cobert per a deixar-ne visibles, només, els extrems, amb els quals es dibuixa sobre el blanc un traç que sembla, més que una separació, un camí, una invitació al periple.

La imatge, d'una simplicitat bellíssima i corprenedora, podria ben bé representar la continuïtat i la coherència que es volen il·lustrar i acreditar amb aquesta nova entrega del cicle *Els fotògrafs de la col·lecció de Toni Catany*, el qual, després de Sammallahti i Yamamoto, porta al Claustre lluçmajorer, i ens en sentim altament afortunats, l'extraordinària obra de Michael Kenna.

Esperem que el visitant reconeixerà en aquestes obres no només aquesta continuïtat amb les anteriors mostres del cicle, també amb la que, sobre Venècia, la precedí en aquest mateix espai. El nostre camí, que no és una tanca, s'endinsa, així, en el particular paisatge del sentiment que, per a nosaltres, perfilà l'amic.

Miquel Bezares

michael kenna el paisatge del sentiment

Alain D'Hooghe

Durant la quarantena d'anys que Michael Kenna s'ha dedicat a la fotografia, mai no s'ha preocupat per les modes, lliurat incansablement a la realització d'imatges de paisatges, la major part plàcids, proposats mitjançant tiratges de sals d'argent (d'uns 20 x 20 cm) que sempre positiva el mateix fotògraf.

Kenna no navega a contracorrent, sinó seguint la seva pròpia lògica, el seu instint, sense preocupar-se ni de les tendències ni dels dictats del mercat de l'art.

Aquest fet no li ha impedit —més aviat el contrari— de ser internacionalment reconegut, apreciat, exposat, publicat i col·leccionat. Encara que ell mateix es presenti com una “aberració”, la seva no és, ni de bon tros, una obra incompresa ni menystinguda.

Kenna ha recorregut el món, al llarg dels anys i en totes direccions —aturant-se només, breument, per tornar a la seva cambra fosca—, més que per descobrir-lo, per fotografiar-lo, per incorporar-ne un lloc o un altre al seu univers particular.

No cerca descriure'l com poden o han pogut fer els fotògrafs documentalistes, sinó copsar i transcriure en imatges allò que sent al davant del lloc on ha triat plantar la seva càmera.

No ens mostra allò que ha vist o que nosaltres podríem veure in situ. Quan prioritza moments d'entrada poc propicis a la fotografia —l'alba, el crepuscle, la nit imminent— i recorre a llargues exposicions —des d'alguns segons a diverses hores— Michael Kenna s'assegura que la pel·lícula enregistri tota mena de fenòmens imperceptibles a simple vista. Així, els núvols s'estiren fins a l'infinit, la trajectoria dels estels s'escriu al cel, la superfície de l'aigua adquireix una opacitat lletosa...

Les seves imatges són, per tant, més que paisatges, impressions: un sentiment del paisatge. Mentre, al mateix temps, ens convida a compartir el paisatge dels seus sentiments.

En aquest sentit, la seva visió és dedicadament la d'un romàntic.

Aquesta voluntat de transcendir la realitat, Kenna la reprèn quan treballa al laboratori: ara cerca de magnificar el seu sentiment destacant el més mínim detall; adés, per contra, augmentant els efectes de la boira perquè hi aparegui només l'essencial o, encara més, tendint al minimalisme d'una depuració radical que manté només els valors més extrems, el blanc pur i el negre profund.

La natura fotografiada per Kenna és rarament verge. Més aviat domesticada, sempre posseïda per l'home. Encara que exclòs físicament de la imatge, l'ésser humà és omnipresent al corpus del fotògraf: des del disseny sinuós de les tanques dins de la neu d'Hokkaido fins als jardins “a la francesa”; des dels temples indis fins a les piràmides maies; sense oblidar-nos, per descomptat, dels palaus, els canals i els ponts de Venècia: els signes del seu pas i de la seva existència són innumbrables. No hi ha dubte que l'home habita el món que ens hi és mostrat.

És justament l'absència de qualsevol figura humana el que li permet, a l'espectador, d'apropiar-se del paisatge que contempla, de posseir-lo plenament. Aquesta projecció és facilitada, encara, pel format reduït dels tiratges: res no s'imposa a aquell qui mira quan tot el convoca a una relació més íntima.

Les fotografies de Michael Kenna no poden apreciar-se ni de passada ni a correuita. Cal per descobrir-les un esforç, una disponibilitat. És només en aquestes condicions que es revelen, que la seva màgia pot operar. Que la trobada no pot ser més gratificant.

Catany i Kenna

Tot i que les seves mirades sobre el paisatge són ben diferents —el primer és certament menys contemplatiu que el segon—, Toni Catany respectà i admirà sempre el treball de Michael Kenna.

També en valorà el fet que, com ell, el fotògraf anglès no pertanyés a cap escola, a cap moviment, que se situàs més enllà de les modes i dels “corrents dominants”.

Fou en descobrir el llibre que Kenna dedicà a Venècia, l'any 2010, que Catany sentí la necessitat d'incloure algunes de les imatges d'aquest corpus a la seva col·lecció personal, sensible a les similituds —òbviament involuntàries— de les seves visions de la Sereníssima.

Michael Kenna

Nascut l'any 1953 a Widnes (Lancashire, Anglaterra), Michael Kenna ha rebut un nombre important de distincions per la seva obra fotogràfica, entre les quals es compten el premi Imogen Cunningham de San Francisco (1981), el Màster Honorífic de les Arts atorgat pel Brooks Institute de Santa Barbara, Califòrnia (2003), el premi Hae-sun Lee de l'Associació d'Artistes fotògrafs de Corea (2013) o el Premi de Fotografia de Higashikawa, Hokkaido (Japó, 2016). L'any 2000, igual que havia succeït amb Catany el 1991, fou nomenat Cavaller de l'orde de les Arts i les Lletres pel Ministeri de Cultura de França. Des de la seva primera exposició individual, l'any 1979, el seu treball ha estat exposat arreu del món, des d'Europa al Japó, des de la Xina a Austràlia, i és autor, també, de nombroses i magnífiques publicacions monogràfiques. La seva obra és present, a més, en les col·leccions més importants de fotografia dels museus i centres d'art especialitzats, entre d'altres països, dels Estats Units, França i Anglaterra. Actualment viu a Seattle (Washington, EUA).